

De ce a trebuit să moară Isus?

15 aprilie 2004

Robert J. Wieland

Pe coperta revistei TIME, ediția de Paște, se pune întrebarea: “De ce a trebuit să moară Isus?” Teologii se ceartă pe acest subiect de secole. Iar generațiile tinere au rămas mereu în confuzie.

Unii dintre noi au răspuns cu destulă ezitare: “Păcatele noastre L-au omorât.” Obținem un 10 pentru răspuns. Foarte convenabil. Putem discuta o zi întreagă, dar faptele sunt clare – oameni în carne și oase L-au omorât. El NU A TREBUIT să moară, oamenii pur și simplu nu mai suportau să-L aibă printre ei. (O clipă: Noi nu negăm că El a trebuit să moară. Vrem doar să spunem că nu Tatăl L-a omorât pe Fiul Său; și nici diavolul, oricât de rău este el. Oamenii L-au omorât. Iar oamenii suntem noi, tu și cu mine).

Dacă păcatul nu ar fi fost adus pe această planetă, nimeni nu ar fi fost omorât vreodată. Păcatul este cel ce omoară oameni. Isus a “devenit” păcat, a fost “făcut păcat,” S-a oferit să devină păcat, a luat asupra Sa vina pentru orice nelegiuire pe care au comis-o oameni înnebuniți de păcat. “Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Cor 5:21).

De aici înainte, natura și-a urmat cursul. “Plata păcatului este moartea” (Rom 6:23) și pentru că El “a fost făcut păcat,” moartea și-a făcut datoria. El a devenit orice păcat al omenirii, orice gând sau faptă păcătoasă. Ele erau teribile pentru El, mult mai teribile decât ne-am imaginat noi. Atât de teribile încât L-au ucis. Creatorul, Răscumpărătorul universului, a luat acest lucru teribil numit păcat asupra Lui nu pentru că l-a făcut plăcere, ci pentru că atât de mult ne-a iubit.

Moartea pe care l-a produs-o Lui păcatul nu a fost prima moarte, o stare de necunoaștere pe care noi o numim somn. Moartea pe care l-a produs-o Lui păcatul a fost moartea a doua, prin care nu se poate privi viitorul. “Speranța nu putea să-l descopere viitorul Lui ca biruitor.”

A fost o experiență uluitoare și insuportabilă. El a golit cupa aceasta până la fund. Sentimentul era că Tatăl L-a părăsit pentru totdeauna. El era singur în universul întunecat, iar lucrarea Lui un eșec veșnic. Nici o ființă umană nu a gustat vreodată o asemenea experiență totală. Complet letală. Deși mulți tineri au gustat puțin din această oră amară a disperării.

Nu vă mirați că păcatul L-a omorât. Dacă iubiți păcatul, nu Dumnezeu este Acela care o să vă stâlcească în bătaie, plin de furie divină. Treaba asta o va face păcatul pe care îl iubiți. Ceea ce i-a făcut Lui, vă va face și vouă la fel.

Tot așa de sigur că soarele va răsări mâine dimineață, Duhul Sfânt va aduce o convingere supranaturală în sufletul tău. Spune-I bun venit; renunță la orice altceva și fii gata să asculți. Duhul Sfânt poate face în câteva clipe ceea ce nu vor putea face mii de psihiatri într-o veșnicie. Doar deschide urechea la susurul Lui blând.